

GLINSTERENDE VINNEN

GLINSTERENDE VINNEN

Josse De Maesschalck

2023

Beefcake Publishing

INHOUD

Hoofdstuk 1: Glanstir Fan	7
Hoofdstuk 2: De traditie van 'De Vangst'	13
Hoofdstuk 3: Dat het zo lang mogelijk mag duren	23
Hoofdstuk 4: Het feest en de vreemde reizigers	34
Hoofdstuk 5: Bezoek	42
Hoofdstuk 6: Vader	55
Hoofdstuk 7: Moeder	65
Hoofdstuk 8: De Vangst	76
Hoofdstuk 9: Moeders dagboekfragmenten	90
Hoofdstuk 10: Het plan	95
Hoofdstuk 11: Glinsterende Vinnen	101

*'Glanstir Fan, salfi gold,
swim an die gulfen suus oe solt
Mè mi wol binte has
on eert oen sant geen luup
neer et kolte birg
oe neer et wermte truup
Mè al min fassfreund
klaajn i gruut
si wal blaajf swim
ode enders ge si doe
Do mi swim likke mie
i sel wil iewe blaajf
mi hoep elt mit mi biente
oep die wetie draajf*

Hoofdstuk 1

Glanstir Fan

Roald geeft negenjarige Gunnar een stevige klets tegen zijn achterhoofd. “Gunnar!” zet hij kracht bij. Als vader mag hij dit, neen, moet hij dit! Elke stap die ook maar van het pad dat ze bewandelen afwijkt, is een fout. Een harde opvoeding, maar niks nieuws onder de zon voor Gunnar.

Ze zijn al ver weg van het dorp, dat zich vlak naast de Bruine Rivier bevindt. De wateren van de rivier zorgen al sinds het ontstaan van het dorp voor leven. Zonder de rivier, geen dorp. Geen Roald. Geen Gunnar. Geen leven. In dit deel van het bos komt Gunnar enkel met zijn vader, wanneer hij de rotte, onverkochte, stinkende vis weg moet brengen. Hier fluiten geen vogels en ritselen geen bladeren. Enkel het geratel van de verroeste metalen handvatten van de gevulde emmers vult het desolate landschap. Een geluid dat Gunnar associeert met dagen waarop hij... klappen op zijn achterhoofd krijgt.

Vanuit hun kleine houten huis naast het water, centraal in het marktdistrict van het dorp, heeft Gunnar zicht op het

begin van dit bewuste bospad. Hij heeft lange tijd gedacht dat enkel hij en zijn vader hier toegang tot hebben. Dat het iets is waar andere dorpingen geen toegang toe hebben. Maar tijdens deze zomerdagen, wanneer de vis nog meer stinkt dan anders, heeft hij al tweemaal in zijn leven anderen dit pad zien bewandelen. Telkens ordanteurs in hun blauwe pakken met hun knuppels rond hun middel, hun armen rond een van de jongens van het Vangstkamp. Pas wanneer de zon al onder was, zag hij enkel de ordanteurs terugkeren. Geen jongens. Gunnar haat de permanente stank van de rotte vis tijdens deze boswandelingen, maar op die bewuste zomerdagen hoopte hij dat zijn vader met zijn emmers door het bos moest. Hij hoopte dan een glimp op te vangen van wat er in dat bos gebeurt. Maar jammer genoeg was de vis toen nooit rot genoeg.

Het gezoem van de honderden, misschien wel duizenden vliegen wordt ononderbroken. Een indicatie voor Gunnar dat ze dicht bij hun bestemming zijn. De vele scherpe en dode boomtoppen weten te zeggen dat ze de laatste bocht van het pad, dat intussen enkel nog maar bestaat uit modder, naderen en dan op hun bestemming zijn. Gunnar begint te neuriën, alsof hij nog eens lijkt te oefenen voor dadelijk. Naast de stank van de emmers komt er hen nog een andere stank tegemoet. Samen met de inmiddels duizenden vliegen vormen zij het decor van de plek die Gunnar het

meest haat in de hele wijde omgeving. Ze nemen de laatste bocht en komen aan bij een open plek in het bos.

Een plek waar de natuur het duidelijk heeft opgegeven om er leven te doen ontstaan. Het is alsof deze plek de bron is van een virus dat zich stil maar zeker verspreid over het bos om zich heen en alle leven wegzuigt. Gunnar probeert elke keer te zien of dit effectief zo is. Of het bos vanaf een bepaald punt op het pad vroeger dan anders begint af te sterven. Het is niet duidelijk, maar Gunnar is ervan overtuigd van wel. Gunnar hoopt al lang dood te zijn wanneer dit virus het dorp bereikt. Het doet hem ook denken aan de opvallende moedervlek op de zijkant van zijn kin, al hoopt hij dat, wanneer hij een baard heeft zoals zijn vader, deze niet zorgt voor een kale plek zoals deze in het bos. In het midden van deze duistere huidvlek staat een uit de vuilste stenen van de rivier gebouwde put. Zelfs verdwaalde landlopers die al dagenlang geen water konden vinden zouden merken dat deze put geen waterput is. Alles wijst erop dat de put enkel dood heeft gekend. Het geluid van de vliegen is bijna niet meer te harden. Maar het gekletter van de handvatten die op de randen van de emmers vallen wanneer vader deze telkens neerzet op de grond, overstemt de vliegen en doet Gunnar elke keer opnieuw opschrikken uit de roes die de plek je geeft.

“Omdraaien,” beveelt Roald zoals elke keer, terwijl Gunnar het bevel reeds geroutineerd uitvoert vooraleer het gegeven wordt. Met zijn rug naar de put krijgt Gunnar het vervolg van het bevel: “Zing.”

Roald blijft achter hem staan, wachtend op de eerste woorden.

“*Glinsterende Vinnen, zilver en goud...*” zingt Gunnar.

“Luider!” onderbreekt Roald hem. Gunnar kucht even ongemakkelijk, misschien zelfs bang. Iets wat nooit zal wenen.

“*Glinsterende Vinnen, zilver en goud, zwemmen op de golven, zoet en zout...*” Luider dan zijn eerste poging. Roald neemt de emmers op en stapt recht op de put af. Het gesmak van de modder onder vaders schoenen ebt weg. Dit doet Gunnar al wat meer ontspannen. “*Maar ik wil beentjes hebben, op aard en zand gaan lopen...*”

De vallende handvatten klinken op een verre, veilige afstand van Gunnar. Met enige kracht trekt Roald het houten luik open, dat duidelijk nog meer vliegen gevangen hield dan er al rondvlogen in het bos.

“*Bij de koudste bergen, of in de warmste tropen.*”

Roald bukt zich kreunend om een emmer op te tillen. Hij houdt de emmer, zonder in de put te kijken om de stroom aan vliegen en stank te ontwijken, boven de put en kantelt hem. Rotte vis en hun verloren bloed dat nu een lijmachtige smurrie vormt vloeien de put in.

“Maar al mijn vissenvriendjes, klein en groot, zij willen blijven zwemmen, of anders gaan zij doo-”

Gunnar stopt onmiddellijk met zingen, simultaan met vader die stopt met de inhoud uit te gieten. Hij trotseert de stank en vliegen om verwonderd in de put te kijken. Gunnar is zeker van wat hij hoorde. Zelfs zijn vader stopte meteen zijn actie. Gunnar draait zich om en kijkt naar zijn vader naast de put. Roald merkt dit meteen op.

“Omdraaien heb ik gezegd!” beveelt hij luid. Gunnar draait zich weer om en hervat zijn lied.

“Dus ik zwem lekker mee, en zal wel even blijven...” zingt hij verder. Roald kijkt vol walging in de put en besluit zijn hoofd er resoluut van weg te draaien. Hij grijpt de tweede emmer zo snel mogelijk vast en giet de inhoud onmiddellijk uit.

“Maar ik hoop ooit om met mijn beentjes, op het water te drijven.” Gunnar is nog maar net klaar met zingen of vader grijpt hem al vast aan de schouder en sleurt hem terug mee naar vanwaar ze komen.

Gunnar volgt zijn vader onbewust, terwijl zijn gedachten nog steeds bij de open plek zijn. Bij de put. Wat hij daar hoorde, doen zijn benen bij elke stap nog nazinderen. Het blijft echoën in zijn hoofd terwijl zijn vader aan stevig tempo zo snel mogelijk het einde van het bospad probeert te bereiken. Ook hij is zeker van wat hij hoorde en lijkt het

van zich af te willen wandelen. Maar datgene wat ze hoorden, zal voor altijd in hun geheugen gegrift staan. Die pijnlijke, hopeloze en hulpeloze “HELP!” die vanuit de put hun oren bereikte.